

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2018. december 9.
Advent 2. vasárnapja

A bűnbánat útján

Az ókori világban az advent szó a császár vagy az uralkodó érkezését, látogatását jelentette birodalmának egy tartományába.

Mivel ez a kép nagyon kifejező arra vonatkozóan, hogy Isten eljött a világba, a keresztény közösség ennek leírására kezdte használni az advent kifejezést. Isten kilép az ő végtelen dicsőségéből, lehajol az emberiséghez, eljön közénk. És kilép az örökkévalóságból, amikor emberként, halandó emberként megszületik, s ezzel időbeli létezését vállal magára. Isten Fiának, Jézus Krisztusnak megtestesülésével és születésével Isten belépett egy nép, az ószövetségi nép és az egész emberiség

történelmébe. Ő az az uralkodó, aki belépett szegényes emberi világunk tartományába, hogy jövetelével és jelenlétével megújítsa életünket, örömet és békeséget hozzon számunkra. Isten emberré válásának ténye elgondolkoztat minket: mivel érdemeltük ki és méltók vagyunk-e arra, hogy Isten így mutassa ki végtelen szeretetét irántunk. Kissé elgondolkozva hamar ráébredünk, hogy nem emberi érdemeink jutalmaként történt mindez, hanem amiatt, mert az emberiség letért az Isten útjáról, a szeretet és a bizalom útjáról, és Isten így akarta az embert visszavezetni a helyes útra. Bűneink térítettek le minket az útról, Istentől való elfordulásaink, engedetlenségeink és hűtlenségünk.

Megtisztuló szívvel

Urunk, irgalmas Istenünk! Te elindítasz és vezetsz minket adventi utunkon, amely a bűnbánat útja. Segíts minket, hogy bátran, félelem és aggodalom nélkül induljunk.

Adventi utunk Betlehembe, a kis Jézushoz vezet, de bűneink akadályként állnak ezen az úton. El kell őket távolítanunk, hogy fel tudjuk szabadítani az utat és tovább tudjunk haladni. Irgalmadban bízva és megbocsátásodat kérve indulunk. Ébressz bennünk őszinte bűnbánatot, távolíts el szívünkben minden bűnt, hogy egyedül a te szeretetednek legyen helye szívünkben. Megtisztuló szívvel akarunk haladni feléd, megtisztult lélekkel szeretnénk megérkezni hozzád.

Az Úr útja

Az advent kiváló alkalom arra, ahogy visszatérjünk Isten útjára. Erre szólít fel minket Keresztelő János az evangéliumban: „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit”. János nem járja a városokat és falvakat, mint később Jézus, hanem a pusztában él és a Jordán folyó mellett keresztel. Aki új életet akart kezdeni, megbánta bűneit és meg akart keresztelkedni Jánosnál, annak ki kellett mennie hozzá a pusztába, mintegy ki kellett üresítenie a lelkét, hogy aztán Isten megtöltse azt kegyelemmel, új étellel, megújult vallásossággal. Az emberek kivonulása azt is jelképezi, hogy egy kicsit elszakadnak korábbi életüktől, a mindennapok gondjától, mindattól, ami a földhöz és nem az éghez vonzza, köti őket. Elszakadnak korábbi bűnös életüktől és megtisztulnak, amikor János megkereszteli őket.

Pontosan ezt az utat, az elszakadás útját kell nekünk is végigjárni az adventi időszakban. Fel kell hagynunk bűneinkkel. Keresztelő János a mi számunkra is megmutatja az Üdvözítőhöz, a Megváltóhoz vezető egyetlen utat, a bűnbánat útját.

A „hegyek és halmok elhordása” talán azt is jelenti, hogy bontsuk le bűneink hegyeit, az önzés és a szeretetlenség magaslatát, a gőg és a hiúság dombját. Bontsuk le mindazt, ami akadályként tornyosul elénk, s eltakarja előlünk a távlatot, a megújulás irányát. A „völgyek feltöltése” pedig talán azt jelenti, hogy a szeretet jócselekedeteivel emelkedjünk ki a mélységből, és engedjük, hogy alázatos bűnbánatunk jutalmaként Isten emeljen fel bennünket.

Advent 2.
vasárnapja
Bár 5,1-9
Fil 1,4-6.8-11
Lk 3,1-6

Hétfő
Iz 35,1-10
Lk 5,17-26

Kedd
Iz 40,1-11
Mt 18,12-14

Szerda
Iz 40,25-31
Mt 11,28-30

Csütörtök
Iz 41,13-20
Mt 11,11-15

Péntek
Iz 48,17-19
Mt 11,16-19

Szombat
Sir 48,1-4. 9-11
Mt 17,10-13

Advent 3.
vasárnapja
Szof 3,14-18a
Fil 4,4-7
Lk 3,10-18